

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. XI. Innumerabilium Martyrum testimonium, undecimum credibilitatis
nostræ fidei argumentum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

maturgam Imaginem S. Patris nostri Dominici, A
 è caelo ab ipsa Beatissima Virgine Deipara Soria-
 num in Calabria delatam, quam singulari maje-
 state fulgentem nulla unquam ars potuit imitari.
 Quædam solum subijciam, gravissimis testimo-
 niis, & quotidianis experientiis comprobata.
 Afferantur in Monasterio nostro Castellano in
 Italia tres gemmæ, in corde B. Margaritæ Ordinis
 nostri Tertiariæ repertæ, in quarum una virgo
 pulcherrima coronam in capite gestans, cæle-
 sti manu exarata conspicitur; in alia, cujus spe-
 cialiter meminisse Ludovicus Granatensis, Con-
 cione, de Christi Natali, Puer Jesus in medio B
 duorum animalium; & in tertia S. Joseph in star
 tem itinerantis, cujus humero pallium pendet,
 & ad pedes ejus ipsamet Christi ancilla Margari-
 ta, quæ à cunis cæca, Mysteria Incarnationis
 Christi, Navitatis ejus, & obsequia ei in Egyp-
 tum fugienti, & inde revertenti, à S. Joseph
 exhibita, assiduâ meditationeolvebat. Nec mi-
 noris certitudinis est, quod de Sancta Clara de
 Monte falcone legitur, scilicet cor ejus divisum,
 a tunc incorruptum, ex parte una interiori Chri-
 stum Crucifixum, ex alia verò omnia Passionis
 ejus instrumenta, distinctè representant: & tres
 globulos ejusdem magnitudinis, & coloris, in
 ejus felle repertos, & in figura triangulari dis-
 positos, in Mysterii Sanctissimæ Trinitatis con-
 firmationem, non magis præponderare duos,
 vel omnes tres simul, quam unum eorum, vel
 eorum quemlibet, ut fusè narrat in ejus vita P.
 Simplicianus à S. Martino, Augustinianus, in
 Academia Tolosana Professor Regius, atque
 Decanus. Extant insuper in diversis orbis Eccle-
 siis plures Hostiæ, à multis sæculis consecratæ,
 non solum incorruptæ & integræ, ut Divione
 in Burgundia, sed etiam firmissimè adhaerentes
 parietibus, ut Fromestæ in Hispania, imò insuper
 alicubi miraculoso sanguine confectæ, ut in
 Dardanis corporalibus, in Aragonia. Tot ita-
 que convicta prodigiis humanâ credulitate, ma-
 ximè credibilia sunt Mysteria, quæ alias vim
 omnem humanæ credulitatis excedunt; piaque
 datur nobis occasio, & excitatur confidentia di-
 cendi Deo, cum Richardo à S. Victore, lib. de
 Trinit. cap. 2. Domine si est error, à te decepti
 sumus; nam ista in nobis tantis signis & prodigiis
 confirmata sunt, & talibus, quæ non nisi per se
 possunt.

Sed quamvis in confirmationem nostræ fidei
 nullum medium fuisset miraculum, non esset ta-
 men minus credibilis: nam ut bellè ait S. Tho-
 mas 1. contra Gentes cap. 6. Omnibus signis ad-
 mirabilibus esset, si ad credendum tam ardua, & ad
 operandum tam difficilia mundus absque mirabilibus
 inditus fuisset à simplicibus & ignobilibus homini-
 bus. Quem locum ponderans Cajetanus 3 p.
 quæst. 43. art. 4. sic ait: Adverte ex libro 1. contra
 Gentes cap. 6. quod aut conceditur Christum fecisse
 miracula relata in Evangelio, vel non? Si conce-
 ditur, habetur illius Deitas, si non conceditur, etiam
 habetur ex hoc maximo miraculo, quod absque mi-
 raculis, contra totum mundum idola colentem pug-
 nant, superaverit.

Eodem discursu & ratiocinio utitur D. Augu-
 stinus in oratione contra infideles: Cum constet
 (inquit) Romanum Imperium, universumque or-
 bem tot potentibus viris, Philosophis, Oratoribus re-
 fertum, Christi doctrinæ ante repugnantem, ad eam
 postmodum fuisse conversum: quæro an virtute signorum
 & prodigiorum, ab antiquis ritibus, diuque

Tom IV.

observata religione, in hanc novam & inauditam
 hac facta mutatio? si fateris mundum ad hanc
 persuasionem tractum fuisse vi miraculorum, quibus
 contradicere nequaquam poterat, fateri oportet, &
 Deo auctore miraculorum, & qui facit non vili
 magna solus, religionem hanc processisse: sin autem
 negas ullis miraculis mundum ad hanc recipiendam
 fidem fuisse provocatum, negando miracula, ingens
 miraculum ingeris: quid enim potest dici mirabilius,
 quam Romanum Imperium, totamque Gentilitatem,
 religionem quam tam acriter impugnabant, subver-
 tereque moliantur, desertis paternis ritibus, nul-
 lis visis signis, mirandisque operibus, sponte sus-
 cepisse, & in ea retinenda tam constantes fuisse?

§. XI.

Innumerabilium Martyrum testimonium, unde
 cumque credibilitatis nostra fidei
 argumentum.

Constantia quoque & patientia Martyrum, 266
 qui inde nomen acceperunt, quod suo san-
 guine magnum fidei testimonium præbuerint,
 invictissimum & veritatis ejus argumentum: li-
 cet enim aliqui hæretici pro suis erroribus mor-
 tui sint, pluresque hæreses de suis martyribus glori-
 entur, ut ex Apollinari refert Nicephorus lib. 4.
 histor. cap. 23. sunt tamen peculiare circum-
 stantiæ Catholicorum Martyrum, quæ hujus ar-
 gumenti vim mirabiliter augent, & Religionis
 Christianæ veritatem ac sanctitatem manifestè
 declarant. Prima est eorum multitudo: nam pro
 aliis sectis pauci mortem subire voluerunt; pro
 fide verò Christiana innumerabiles fuere Marty-
 res, qui sanguine suo illi subscribere, ejusque
 veritatem testati sunt: una enim die tota The-
 bæorum legio perit, & intra triginta dies sep-
 temdecim millia Romæ interfecta fuere, & in
 nocte quâ memoria nativitatis Christi recolitur,
 viginti vel amplius millia combusta sunt: unde
 Hieronymus Epistola ad Heliodorum refert se
 revolutis Romanorum Pontificum annalibus,
 inv. nisse numerum Martyrum crevisse, ut si
 omnium memoriam vellemus celebrare, singu-
 lo quoque die celebranda essent trium millium
 natalitia. Quare merito Gregorius homil. 17. in
 Evang. exclamat: Totum mundum fratres aspici-
 te, Martyribus plenus est: iam pene tot qui videam-
 us non sumus, quot veritatis testes habemus: Deo
 ergo numerabiles, nobis super arenam multiplicati
 sunt; quia quanti sint, à nobis comprehendere non
 possunt.

Secundò consideranda est atrocitas tormen-
 torum, quæ Christ a i Martyres passi sunt: non
 enim solum gladio, sed etiam cruce & igne inter-
 empti sunt; adeo ut Christiani ea propter per
 contemptum Cruciarum vocari solerent, eò quod
 communiter in crucem agerentur; nonnum-
 quam sarmentarii, quia ad dimidii axis stipi-
 tem revincti, subjectis sarmentis, passim crema-
 bantur.

Tertiò ponderandus est modus patiendi,
 non solum æquo animo, sed etiam cum summa
 lætitia, & cum magnis signis innocentie &
 sanctitatis; & sæpè etiam sapientientissima res-
 ponsa, & rationes plusquam humanas suæ fidei
 reddentes.

Accedit quartò, quod non solum viri naturæ
 fortes & constantes, sed & senes decrepiti, ut Si-
 meo ille Jerosolymitanus Episcopus, qui centesi-

Hh iij

mo

mo vigesimo vitæ suæ anno cruci affixus fuit; & femina imbecilles, atque infantuli, & virgunculae, quæ naturaliter vel ipso nudi ensis, aut sanguinis effusi aspectu axanimari solent, tormenta crudelissima, mortemque acerbissimam passi sunt: hoc enim certè vim divinam arguit. Unde Ecclesia in communi oratione de Virgine & Martyre dicit: *Deus qui inter cetera potentie tue miracula, etiam in sexu fragili victoriam Martyrii contulisti.* Et Ambrosius lib. de Virginitate, paulo post initium, non immeritò sic exclamat de S. Agnete martyre, tredecim annorum: *Magna vis fidei, quæ etiam ab illa testimonium invenit a-*

rate. Miraris (inquit Tertullianus) Lucretie generositatem, quam suprà passa, cultrum sibi adegit in conspectu propinquorum, ut gloriam castitatis suæ pareret? Miraris Mutii fortitudinem, qui manum suam dexteram in ara cremavit, ut hoc factum eius fama haberet? Miraris Cegulum Romanorum ducem, qui captus à Carthaginiensibus, cum se unum pro multis Carthaginiensibus compensari nolisset, maluit hostibus reddi, & in arce genus, stipatus undique extrinsecus clavibus transfixus, tot Cruces sensit? Mirare potius de Christianis unius virginis Agnetis constantiam. Hæc (subdit Ambrosius) tredecim annorum, pro Dei defensione martyrium passa est. Hæc inter cruentas carnisicum impavida manus, hæc stridentium gravibus immobilis tractibus catenarum, nunc furentis mucroni militis totum offerre corpus, mori adhuc nescia, sed parata: vel si ad aras invicta raperetur, tendere Christo inter ignes manus, atque in ipsis sacrilegiis focis, trophæum Domini signare victoris &c.

268. Denique in Christianis Martyribus considerandum est, quod illi non tantum tenere eadem dogmata quæ docet Ecclesia, verum etiam ex illis hausere martyrii sui constantiam, putà ex reali manducatione Corporis Christi, & potatione sanguinis ejus, ut docent Cyprianus in serm. de Cœna Domini, & Augustinus super Psal. 22. ubi sic ait: *Hoc Calice inebriati erant Martyres: quando ad passionem euntes, suos non agnoscebant, non uxorem sentem, non filios, non parentes, & gratias agendo dicebant. Calicem salutis accipiam.* Et Tract. 84. in Joan. dicit Martyres effundentes suum sanguinem pro Christo, quæ de mensa Dei acceperant, pariter Domino reddidisse. Sed manifestum est quod realiter fuderunt suum sanguinem & reddiderunt Christo: ergo pariter Christi sanguinem biberant realiter, & non solum figurativè, ut docent hujus temporis hæretici.

269. Quod Cyprianus & Augustinus dicunt de manducatione Corporis Christi, asserit Bernardus serm. 61. in Cantica, de memoria Passionis ejus, eam scilicet mirum in modum Martyres ad patienter & alacriter toleranda tormenta adjuvassè: Non sentiebat (inquit) Martyr sua, dum illius vulnera intuebatur. Stabat tripudians & triumphans, toto licet lacero corpore, & rimante latera ferro, non modo fortiter, sed & alacriter sacrum è carne sua circumspiciebat ebullire cruorem. Vbi tunc sumus Martyris? nempe in tuto, nempe in Petra, nempe in visceribus Iesu: si enim in suis esset visceribus, scrutans ea ferrum profecto sentiret, dolorem non ferret, succumberet, & negaret: nunc autem in Petra habitans, quid mirum si in modum petra duruerit?

Concordia & consensio maxima Doctorum nostrorum fidei, undecimum credibilitatis eius argumentum.

HOc etiam argumentum efficax est ad veritatem doctrinæ Catholicæ suadendam: videtur enim omnino impossibile ut tam diversi intellectus in tam multa dogmata convenirent, nisi ab uno aliquo supremo spiritu dirigerentur, qui mentes hominum in unitate continere posset, sicut non posset ordo universi in tanta partium diversitate diu subsistere, nisi uno divino & continuato spiritu continuarentur, ut eleganter ait Tullius. Porro tanta est inter Doctores Catholicos concordia, ut etsi diversarum gentium & nationum fuerint, diversisque sæculis & regionibus floruerint, uno tamen ore locuti videantur, juxta illud Luca 1. *Sicut locutus est per os Sanctorum.* Nec obstat quòd aliquando inter se pugnare videantur, & in variis & discordantes sententias ire: solum enim circa problematicas questiones inter eos est controversia, nulla verò circa res & mysteria fidei pugna vel dissensio; in hoc concidunt omnes, & sibi coherant. Nec mirum, cum Catholica veritas Deum pacis auctorem suum recognoscat, qui nihil in sua doctrina discors, nihil dissonum patitur: Non enim (inquit Tertullianus lib. de spect. cap. 23.) amat falsum auctor veritatis: adulterium est apud illum omne quod fingitur.

Multos audit D. Joannes Apocal. 14. in Canticantantes, & citharizantes in citharis suis; unicam tamen ex tot discordantibus vocibus & sonis harmoniam audivit, suavissimè modulantem. Sic licet plures fuerint à Spiritu Sancto inspirati Prophetæ (ait Rupertus) qui diversis modulis futura cecinerunt; licet varii sint Doctores, qui diversa, imò aliquando contraria docere videntur; eorum tamen omnium voces ita inter se concordant, ut una omnino sit vox; imò ex hac diversarum vocum dissonantia, suavior efficitur harmonia & concentus.

Spiritus intelligentiæ multiplex est, ait Sapiens, sed tamen unus; multiplex, quia variae sunt Doctorum & Prædicatorum linguæ, & voces; unus, quia una est eorum doctrina, utpote ab uno spiritu inspirata: idèò Actuum 1. dicitur, quod plures super Apostolos apparuerunt linguæ, & dispersitæ, unus tamen sedit supra singulos eorum Spiritus, ut una illis esset fides, eademque animorum ac scientiarum consensio.

Magnum certè olim fuit divinæ virtutis miraculum, quod ex una voce, linguarum confusione plures efficeret vociferationes: sed longè melius potentiam suam & sapientiam Spiritus Sanctus manifestat, dum plures voces ad unum redigit concentum, juxta illud: *Spiritus Domini replevit orbem terrarum; & hoc quod continet omnia scientiam habet vocis; in morem videlicet chori Magistri, qui vocis seu concordie scientiam habet, & cantores ita continet, ut omnium voces in unius concentus perfectam harmoniam coeant.* Unde Rupertus in Joan. appellat Spiritum Sanctum, *Doctissimum veritatis Præcentorem.* Sicut enim in Musica, & harmonico choro, in quo variae resonant voces, & ad melodiam concinunt, quadam altè modulata, sublimius personant; aliquæ profundum musices gradum infimus tenent, aliae mediarum servant tenorem